

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 15

V Zlatci 31. března 1950

Cena 3 Kčs

Sovětský film

Sovětský film — předvoj světové kinematografie — je odvětvím umění, které mělo a má největší vliv na utváření se nového sovětského člověka. Jeho zrod a vzestup spadá do období posledních třiceti let. Svoje vedoucí místo vděčí v první řadě hodnotám národů, jež reprezentuje.

Sovětské filmy jako „Příběh opravdového člověka“, „Stalingradská bitva“ nebo „Setkání na Labi“ nejen získaly první ceny na mezinárodních soutěžích a obdiv filmových odborníků, ale — a co je důležitější — získaly srdce diváků daleko za hranicemi své vlasti. Příčinou těchto úspěchů není jen to, že v sovětských filmech se uplatňuje herecký výkvět země, že hudba a scénická úprava je svěřována předním umělcům, ale nemenší mírou zde působí na diváka ono nekompromisní a tak lidské řešení všech akutních a složitých problémů, jaké před nás staví každodenní život.

Obsahová hloubka a jednoduchost podání jsou zde jen samozřejmým celkem. Sovětský film nepotřebuje utíkat k nejrůznějším trickům, aby tak zastínil obsahové nedostatky a zvýšil bezprostřední působení filmu na diváka. Kdo viděl na př. „Příběh opravdového člověka“, „Křížník Varjag“ nebo jiný film na námět bezpříkladného hrdinství a lásky k vlasti, která je tak silná a opravdová, nemůže být ani chvíli na pochybnostech o účelu a poslání těchto filmů. Velitel křížníku a sestřelený letec jsou hlavními postavami těchto dvou zmíněných již filmů, zachycujících různá histor. údobí. Ve filmu „Křížník Varjag“ je zachycen začátek války rusko-japonské v r. 1904, „Příběh opravdového člověka“ je z doby velké vlastenecké války SSSR. V obou případech vidíme stejné odhodlání, věrnost a bezpříkladnou lásku k vlasti, která učinila hrdiny nesmrtelnými. Myšlenka lásky k socialistické vlasti vrcholí téměř ve filmu „Zoja“, kde sovětská vysokoškolačka volí raději oprátku než by vyzradila své spolubojovníky — partyzány.

Nejsou to hrdinové vymyšlení. Jsou to pravdivé příběhy skutečných lidí. O „tragedii v Čenpulpu“ — již ličí

Alkohol - nepřítel výroby

Na cestě k socialismu je nutno potírat vše, co ohrožuje dobrý pracovní výkon a co překáží budovatelskému úsilí. Mezi škodlivé činitele budovatelské práce, které nutno potírat, patří hlavně alkoholismus.

Boj proti alkoholu je usnadněn tím, že výroba a prodej alkoholických nápojů přestaly být předmětem kapitalistického zisku; pominula dřívější dryáčnická reklama, s kterou kapitalistický obchod přímo vnucoval lidem nejrozmanitější alkoholické nápoje. Kapitalistům nezáleželo na tom, zda některé alkoholické nápoje byly falšované a byl-li prodáván přímo vražedný jed, jehož požití vedlo k otravě alkoholem nebo oslepnutí methylalkoholem.

V lidové demokratickém řádu neholduje se po starém způsobu pijáctví, neboť socialistický řád chce změnit mravní osobnost jednotlivce a tím zvýšit kulturní úroveň širokých vrstev. Pracující v lidové demokracii jsou vedeni k budovatelské práci. Dnešní životní úroveň je taková, že alkohol a opilost přestaly být prostředkem, který dával zapomenat na bídu a hlad. Lepší a vyšší způsob života, který znamená pro pracujícího člověka socialistický řád, ubírá alkoholu pronikavě na jeho významu.

Ale i tak není možno přezírat nebezpečí alkoholismu a je nutno stále upozorňovat na jeho zhoubnost. Alkohol působí zprvu příjemně, vyvolává smyslové rozjaření, ale vede také k stále většímu zvyšování dávek, poněvadž nervy si na alkohol zvykají a podléhají teprve stále větším a větším dávkám. Nezřídka mylí, že i velké dávky alkoholu se neprojeví snad zjevnou škodou na zdraví. Je to tím, že poruchy, působené neměrným požíváním alkoholu mohou zůstat dlouho utajeny, aby se však náhle a tím zhoubněji projeví otevřeně nebo se přeměnily na chronickou otravu, která je téměř vždy osudnou. Pijáci zpravidla trpí záněty žaludečními, poruchami zažívacími a nechutí k jídlu, špatnou výměnou látek a j. Tyto pravdivé znaky škodlivého působení

alkoholu na tělo jsou provázeny úpadkem duševního života, úbytkem energie a stálým poklesem duševní výkonnosti.

Alkoholismus působí zhoubně na potomstvo. Děti alkoholických rodičů bývají chorobně zatíženy a trpívají tuberkulosou, křivici, duševními chorobami, úchylkami a pod. Proto řádná matka, netrpí ve své rodině a domácnosti neměrné požívání alkoholu a vychovává v kázní své dcery a syny. Žena v rodině alkoholika vždy nejvíce trpěla; tím spíše ženy musí vědět, jakým nebezpečím a zlem je alkohol.

Pětiletý plán má široké budovatelské úkoly také ve veřejném a sociálním zdravotnictví. Tyto úkoly nutno podporovat tím, že sami se budeme snažit zdravě žít a omezovat vše, co porušuje zdraví a pracovní výkonnost, tedy i požívání alkoholických nápojů. Někdy se tvrdí, že alkohol není tak zlý a škodlivý, poněvadž se ho užívá i v lékařství. V koncentrovaném alkoholu jsou chovány v ordinaci lékaře sterilní operační nástroje, injekční stříkačky a pod. Alkohol se užívá jako léku, jako prostředku k rychlému povzbuzení srdečních a cirkulačních orgánů při slabosti a mdlobě, dále pak jako prostředku, který podporuje usínání, zlepšuje žaludeční sekreci; v těžkých případech neuralgie se požívá alkoholu též injekčně. V lékařství je alkohol nástrojem dobra, ale jeho zneužívání činí z něj nepřítel lidského zdraví.

Socialismus chce mobilisovat veškeré tělesné i duševní síly národa. Tím je také dán význam důsledného potírání alkoholismu. Není nutně vnucovat každému úplnou abstinenci; je však třeba záměrně podporovat střídmost v požívání alkoholu. U nás v tomto směru příznivě působí též značné omezení výčepů alkoholických nápojů. Zejména ženy budou obětavými a vzornými průkopnicemi velikého díla k ozdravení národa, neboť nový řád národa musí mít i ukázněné lidi, lidi silné vůle, lidi střídmé a střízlivé.

film „Křížník Varjag“ — ještě dnes vám mohou vyprávět starší veteráni rusko-japonské války.

„Opravdového člověka“ jsme viděli v bojích za druhé světové války na vlastní oči. Byl v zákopech v šedém pláští, s autem stále připraveným; vrhal se na nepřátelské tanky s hořlavinami a granáty, dělostřeleckými náboji drtil německá opevnění, mrzl a hladověl v Leningradě a nevzdal město vetřelcům, u troskách Stalingradu obrátil běh události a nad Berlínem vztyčil vítěznou vlajku.

Ale sovětské filmy nejsou jen válečné, jak někdy namítají „pseudopacifisté“, kteří se neradi dívají „na ty hrůzy“. Je pravda, že tomuto námětu byla věnována zvláštní pozornost a to plným právem. Je zde však řada filmů a stále jich přibývá, které pojednávají o nejruznějších problémech každodenního života. Jen namátkou uvedu filmy jako „Volga, Volga“, „Střední útočník“, „Píseň tajgy“, „Láska a nenávisť“, „Život v květech“. Nechci a nemohu zde vypočítávat filmy další a další. Ke srovnání s kapitalistickou filmovou produkcí stačí naprosto i těchto několik. V žádném sovětském filmu nenajdete ony tak charakteristické rysy filmů kapitalistické produkce, které divákům sugerují, že bohatství je věcí dobrou a přepych morální, kde muži jsou jediným zdrojem peněz pro ženy a hlavním úkolem mužů je dobývání žen, při čemž v boji o vyvolenou úder do tváře je věcí cti. Ne, to všechno tam nenajdete. Sovětská kinematografie nenatáčí filmy, kde v prvním aktu někdo někoho políbil za zvuků boogie — woogie, v druhém jiný muž udeřil snoubence do tváře — a konec! Žena, okouzlená odvahou silného (a bohatého) vrhá se mu do náruče. Měšťácká láska a plochosť bezmyšlenkového a bezúčelného života lidí z tanečních parketů, hotelových dam a šosáckých boháčů je cizí sovětskému filmu.

Ale v sovětských filmech můžete za to najít život jaký je, jaký stojí za to žít, jak jej vidí oči a cítí smysly člověka nezataženého patologickým myšlením kapitalismu. Život usmívající se na člověka práce, obdařující jej štědrě kouzlem radosti z upřímného a oddaného kamarádství, zdravé lásky a přinášející hřejivý pocit víry v sebe při dosažení nesobeckého cíle ve prospěch celku.

Kdo chce poznat SSSR, jeho národy, mnohotvárnost života sovětských lidí, krásy a bohatství přírody Sovětského svazu, uvědomělost a dobrotu jeho lidu a chce se mnohému naučit, má velikou příležitost v sovětských filmech. Jejich všestrannost a přesné odrážení bezpříkrasné skutečnosti v této veliké zemi socialismu dává nám možnost nahlédnout nejen do minulosti, ale i do veskeřého dění, práce a úspěchů našeho velikého a věrného spojence dnes i v budoucnosti. Evžen Matějko

Jarní práce na chmelnicích

V době, kdy nastává rušno na našich polích, počínají již také chmelnice volat po pilné ruce pěstitele. Březen je na chmelnicích dobou vyvrcholení všech příprav k zahájení včasné okopávky a řezu, jakož i vysazování nových rostlin. Zahajujeme již také boj proti škůdcům chmele.

Vládní usnesení o zajištění jarních prací pamatuje také na usnadnění práce na chmelnicích. Vytvořilo velmi příznivé předpoklady pro společné obdělávání chmelnic v rámci JZD, nebo pro zakládání nových chmelnic. Společné obdělávání a ošeiřování chmelnic poskytuje také v tomto oboru zemědělské výroby značné výhody. Pěstitelé chmele, kteří budou spolupracovat v organizacích JZD, budou moci mnohem hojněji využítí nejnovějších mechanizačních prostředků. Tím si usnadní jak obdělávací práce na chmelnicích, tak i vysazování rostlin a ochranu chmelnic proti chorobám a škůdcům. Jednotná zemědělská družstva mají také přednostní nárok na jakostní

sáď i zvýšené dávky strojených hnojiv.

Jednotná zemědělská družstva, která se budou zabývatí pěstováním chmele, mohou kromě ostatních výhod získati zvláštní premie na založení chmelnic. Tato premie dosahuje u jednotných zemědělských družstev na založení společné chmelnice až 75% nákladu; nejvýše však 112.500 Kčs na 1 ha. Pokud jednotná zemědělská družstva založí chmelnice, které zůstávají majetkem členů družstva, ale budou společně obdělávány, činí premie 50% nákladu, nejvýše však 75.000 Kčs na 1 ha. Vedle toho zajišťuje vládní nařízení možnost získati JZD i ostatním pěstitelům za velmi výhodných podmínek investiční úvěr se státní zárukou.

Jarní období je také pro chmelářství obdobím, které rozhoduje o budoucí sklizni. Proto je třeba se se vši intenzitou dát do práce, aby letošní sklizeň chmele byla pěstitelům náležitou odměnou za věnovanou péči a našemu národnímu hospodářství poskytla co největší přínos.

Zdravotní péče o účastníky obou bojů za svobodu

Péči o zdraví všech pracujících převzal u nás stát a provádí ji prostřednictvím Ústřední národní pojišťovny, ministerstva národní obrany a Státního úřadu pro válečné poškození. Na koho z poříbných se letošně nedostane této zákonné péče, tomu přispěje na pomoc Fond bojovníků za svobodu při ministerstvu národní obrany nadleřšovací léčebnou péčí ve vlastních léčebných domovech: v Karlových Varech, Mariánských Lázních, Františkových Lázních, Poděbradech, Luhačovicích a v Piešťanech. Letošní sezonu ve většině těchto lázní zahajujeme 24. dubna. Léčení se nastupuje vždy v pondělí a trvá 21 dní.

Podmínky: Každý žadatel předloží potvrzení nositele svého pojištění, že mu v letošním roce léčení poskytnout nemůže z těch a těch důvodů. Této povinnosti jsou zproštěni nepojištěnci (t. j. zemědělci, živnostníci a svobodná povolání) a ti členové, kteří se zavázali k úhradě plného režijního denního poplatku, který činí podle sazeb ÚNP Kčs 170 v západočeských lázních a Kčs 150 v ostatních lázních.

Zemědělcům doporučujeme, aby své léčení absolvovali v měsíci květnu, kdy se mohou od práce nejsnáze uvolnit. Žadatelé s dětmi školou povinnými mají vyhrazeny měsíce červenec a srpen. Důchodce a ža-

datele bezdětné nebo s dětmi zleřilými umístíme zase v měsíci červnu, září a v říjnu. Jen o toto prosíme:

1) Podávejte nekolkované žádosti včas, t. j. nejméně 6 týdnů před předpokládaným nástupem léčení, avšak nejpozději do konce června.

2) Vyplňování našich formulářů věnujte náležitou péči. Těm, kdož ve formulářích nepřiznají a nedoloží rodinné příjmy, vyměříme plnou režijní sazbu Kčs 150—170 za den.

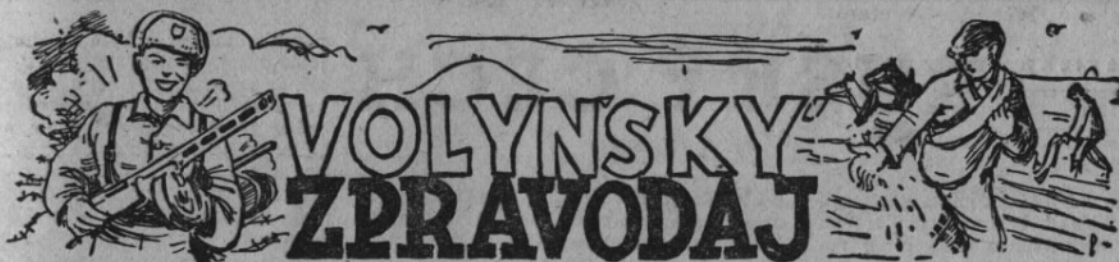
3) Pro povolení léčby úplně postačí vyplněný formulář, doložený l é k a ř s k ý m n á l e z e m na blánetu ÚNP a eventuelně potvrzení nositele pojištění, že letos nemůže žadatelé léčení nikde poskytnout. Jiných dokladů nežádáme, proto je nepřikládejte. Nemůžeme Vám je vracet, zatěžovali byste nás pracovně i finančně.

4) Nástupy v ozdravovně ve Spindlerově Mlýně — Sedmidolí od 17. dubna rovněž každé pondělí. Doba pobytu je zde pouze 14 dní za režijní poplatek Kčs 70 denně. Žádosti podávejte na předepsaných formulářích beze všech dokladů určených pro léčebné domovy.

Vězte, že i my plníme socialistické smlouvy v druhém roce pětiletky!

Děkujeme Vám.

Fond bojovníků za svobodu při MNO Praha — Karlín, Invalidovna pavilon C.

Zprávy svazu

Oznámení

Odbočka SČzV v Horšovském Týně

volává na neděli 2. dubna 1950 mimořádnou členskou schůzi s tímto pořadem:

1. Zpráva předsedy o 4. valné hromadě SČzV v Zatci
2. Majetkové otázky volyňských Čechů
3. Propagace časopisu Věrná stráž a placení předplatného
4. Informace úředníka NPF z Plzně, který se dostaví na pozvání tajemníka ONV
5. Volné návrhy a dotazy

Začátek o 8. hod. ráno v restauraci „Na rozcestí“ v Horšov. Týně. Těšíme se na hojnou návštěvu.

Výbor odbočky.

Oznámení sbírek na pomník v Uničově

Na svatbě sl. Ludmily Valentové s panem Jaromírem Valentou v Řídeči na návrh br. Rostislava Rebla a Josefa Rebla byla podniknuta sbírka mezi hosty. Sbírkou provedla družička sl. Boženka Valentová a docílila pěkného úspěchu obnosem Kčs 3815.—.

Obnos tento byl přítomnými určen pro výstavbu pomníku padlým volyňským hrdinům za osvobození ČSR pro okres Šternberk v Uničově.

Na svatbě u br. Vladimíra Polivky v Dolní Dl. Louče při svatební hostině na podnět br. Václava Balouna a sl. Halinky Zajícové byla provedena mezi přítomnými hosty sbírka na vybudování pomníku hrdinsky padlým volyňským Čechům za osvobození Československa, který bude postaven v Uničově. Sbírkou vynesla Kčs 1600.—.

Na křtinách u br. Václava Štecha mezi zúčastněnými hosty na podnět br. Václava Voláka byla podniknuta sbírka na pomník padlým volyňským hrdinům v Uničově. Sbírkou činí Kčs 1800.—.

Je to skutečně důkaz velkého pochopení, když uvážíme, že právě těsně před tím byla v Plinkoutě provedena sbírka na sběrací listinu, která rovněž měla uspokojujivý výsledek.

Odbočka Svazu Čechů z Volyně ve Šternberku s díky potvrzuje štěrnost krajanů, kteří při takových příležitostech neopomíjejí svých bratrských povinností vůči celku. Děkujeme Vám.

Směrnice pro léčebnou péči, kterou poskytuje Fond bojovníků za svobodu při MNO, Praha III, nábf. kpt. Jaroše 3, ve svých léčebných domovech v Karl. Varech, Poděbradech, Luhačovicích a Piešťanech.

Léčení poskytuje se jedné osobě pouze jednou v roce na dobu 21 dnů. Nastupuje se vždy v pondělí. Kdo byl vyslán Fondem na léčení v minulém roce, může letos být vyslán jen při naléhavých zdravotních důvodech nebo budou-li volná místa, na vlastní náklad. Obvyklá praxe: Jeden rok na účet nositele pojištění, druhý rok na účet Fondu. V jednom roce nelze též žádat o povolení léčení i zotavné péče na částečný neb plný náklad Fondu.

Zemědělci, důchodci a rodiče bezdětní nebo s dětmi dospělými budou vysíláni na léčení mimo hlavní prázdniny (červenec a srpen), které jsou vyhrazeny rodičům školních dětí.

Na léčení se přijímají pouze osoby dospělé bez dětí.

Ošetřovné bylo stanoveno podle Směrnice ÚNP a činí v západočeských lázních Kčs 170.—, v ostatních lázních Kčs 150.— denně.

Sociálně potřebným žadatelům poskytují se slevy. Členům SBS se vydávají na cestu do lázní a zpět poukázky na 50% slevu na drahách.

Všem členům SBS (SLUBu), všem funkcionářům a sekretariátům SBS (SLUBu).

Fond bojovníků za svobodu při ministerstvu národní obrany přestěhoval se dne 20. 3. 1950 z Prahy-Karlína do Prahy III, nábf. kpt. Jaroše 3, kamž adresujte veškeré žádosti ve věcech sociální, léčebné a ozdravné péče.

Při této příležitosti prosíme všechny vdovy a členy našich rodin, aby se přihlásili na šestměsíční sezónu k spolupráci jako kuchařky, kuchyňské a pokojské do našich lázeňských domů v Karlových Varech, Poděbradech a Piešťanech. (Duben—říjen). Děkujeme Vám za laskavost a jsme za:

Fond bojovníků za svobodu při ministerstvu nár. obrany Praha III, nábf. kpt. Jaroše 3

Knížek v. r.

Budujeme sociální fond

SBS Úvalno zaslal na soc. fond 1.000.— Kčs. — Děkujeme touto cestou za projevované pochopení pro potřeby našich vdov a sirotek, které je vyjádřením alespoň částečného zadosťučnění těm, jejichž živitelé padli za společnou věc bojovníků za svobodu.

Svaz bojovníků za svobodu, jednota Kolečovice, věnoval na sociální fond 500.— Kčs.

Svaz Čechů z Volyně děkuje bratrské jednotě SBS v Kolečovicích za projevované pochopení a přeje jí hodné úspěchů v další činnosti.

Na svatbě Alex. Blažka s Ninou Ráčkovou, konané 12. II. 1950 v Liboficích bylo vybráno na soc. fond 1.170.— Kčs. — Děkujeme a cesta novomanželů necht' je ozářena paprsky radosti a štěstí.

Na svatbě p. Václava Válka z Brumovic se sl. Libuškou Pállovou z Velkých Heraltic, konané 14. ledna 1950 bylo vybráno na podnět p. Václava Kočiny z Velkých Heraltic a Václava Štastného z Brumovic 1.800.— Kčs, z toho ženich věnoval 300.— Kčs na sirotky po padlých hrdinech v II. světové válce.

Hajný Václav, Šumperk, Temenická 7, zaslal jako dar na Malínský fond 1000 Kčs. — Srdečně děkujeme.

Na pohřbu Josefa Veselého, konaném 18. 3. 1950 v Čeradicích, bylo vybráno na podnět p. Václava Krejčího ze Lhoty 945 Kčs na soc. fond. — Děkujeme srdečně všem dárcům a pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast.

Odbočka ČÚZu v Olomouci zaslala na sociální fond 500 Kčs. Částka byla schválena výborem na návrh předsedy L. Hájka při likvidaci odbočky. — SČzV vyslovuje touto cestou srdečný dík za podpoření našich sociál. slabých.

Odbočka SČzV Šternberk zaslala na soc. fond 1500 Kčs, kterážto částka byla vybrána na svatbě v Novém Malíně. — Děkujeme všem dárcům a přejeme novomanželům, aby jejich společná cesta byla radostná.

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

32. (pokračování)

Moravského neméně zajímalo postavení Rudé gardy. Vasil Ivanovič jen trochu povzdychl a vyprávěl o neúspěších rudogvardějců.

„Naši ustupují. Jsou zatlačeni až na sever k Orlu. Na vesnicích řadí bílí jako zběsilí. Mobilisují všechny mladé. Ten, kdo nechce jít, je trestán. Přesto hodně mladých utíká, stávají se z nich teď sběhové.“

Vasil Ivanovič se stále více rozohňoval. Vyprávěl chvílemi, jako by už všechno prohrál, přece však věřil pevně ve vítězství, neboť jeho věc je věcí milionů a ta je spravedlivá.

Tak uběhlo 14 dnů. Moravský si odpočal a zotavil se. Vasil Ivanovič mu obstaral potřebné doklady a mohl se už volně pohybovat ve městě.

Iljuša toho času ve městě nebyl. Byl poslán kamsi s úkolem.

Jedenkrátě přišel k Moravskému Vasil Ivanovič a řekl mu, aby se připravil na cestu. Bylo zapotřebí dovézt do Solska, který ležel ve vzdálenosti 180 km od Rostova, nějaké letáky a organizační pokyny.

Moravský se dlouho nerozmýšlel a ihned se připravil. Tiskoviny si nacpal za holinky starých vojenských bot, do rukou si vzal slaměnou tašku a pytel na mouku, aby v případě nějaké kontroly se mohl vymluvit, že jede pro mouku. Pokud kdo cestoval teď vlakem, musel jezdit na střeše, neboť bylo vždycky přepáno.

Mezi těmi, kdo jezdili většinou na střechách vozů, byli i obyčejní bělogvardějsí vojáci. Moravský, jelikož si myslel, že mezi nimi bude v bezpečí, vlezl si mezi ně.

Projeli tak asi tři stanice od Rostova, když náhle na střeše se objevil důstojník a začal kontrolovat doklady.

Utíkat se střechy nebylo jak. Jiného tedy Moravskému nezbývalo, než čekat, až na něj přijde řada a pak už jak to dopadne. Seděl s klidným výrazem v obličejí a čekal. Osobní průkaz neměl, místo toho ale měl různá potvrzení a pod.

Tak došla řada na něj. Jako by se nic nedělo, sáhl do kapsy a vytáhl nějaké potvrzení.

Důstojník si podaný papír ani dost dobře neprohlédl, obrátil se na svůj doprovod a zařval: „Sebrat, hol!“

Moravský jakoby ulekaně se ptal: „Co jsem provedl?“

„Nic jsi neproved“ — odsekl důstojník. „Už to je zločin, žeš nevstoupil do naší vítězné armády a flákaš se tady za šmelinou.“

O, kež by to byl důvod — pomyslel si Moravský, zatím co ho už odvádějí dolů, do vozu.

Na první zastávce ho vysadili a dali ho na starost místnímu četníkovi. Jak to už vždycky na takových úřadech bývalo, zamkl jej onen četník do jedné nádražní světnice, kde měl čekat, až pojedou vlaky zpátky.

Když zůstal Moravský v pusté světnici sám, rozhlédl se trochu po svém novém obydlí. Světnice měla jedno malé okno, bez mříží, odkud bylo vidět daleko do stepí, porostlé bujnou travou.

Chýlilo se k večeru. Moravský si promýšlel plán, jak by se odsud dostal. Věděl, že v noci pojedou vlaky zpátky a pak, když se dostane do rukou zpravodajů, bude těžké se vymotati. Ale ne, on se nesmí nechat chytit. Má přece letáky — za ty ho nic jiného nečeká než provaz. A rudogvardějci by ho také nijak nechválili, kdyby nesplnil svůj úkol.

Rozhodl se, že vyčká úplné noci. Ve dne nebylo kam utíkat, když všude kolem byla step.

Bylo už šero. Do stanice přijel jakýsi nákladní vlak. Moravský otevřel pomalu okno, které vedlo do zahrady, kde se proháněly děti. Z jejich rozmluvy Moravský vyrozuměl, že četník pase někde za tratí krávy.

Hlasy dětí za chvíli umlkly a místo nich se ozývalo v zahradě šeptání. Moravský poznal, že jsou to dvě osoby, asi nějakí mladí lidé, tráví letní večer v zahradě.

Teď uslyšel hovor, po hlase poznal četníka a porozuměl, že jeden z těch dvou byl asi jeho syn, který ho měl tady hlídat. Hovor pak utichl a ozývaly se jen hluché kroky pod oknem.

Četník poslal syna na večeri a zatím hlídal sám.

Pro Moravského však čas utíkal a brzy už mohl přijet osobní vlak. Rozhodl se tedy, že uteče teď za každou cenu.

Okno bylo dosti vysoko. Chytil se tedy rámu a pomalu se spouštěl se zdi. Pak se pustil a spadl do zahrady. Hned nato nahmatal kus cihly, která se mu výborně hodila, když by se k němu blížil četník. Aniž by se byl strážce nadál, dostal ránu do hlavy a s výkřikem skácel se v bezvědomí. To už Moravský měl jeho pistolí a uháněl k nákladnímu vlaku, který měl právě odjet.

Výkřik četníků však upozornil někoho ze staničních zaměstnanců, který se běžel podívat do zahrady, co se stalo. Uviděl tam četníka polomrtvého v krvi, strhl poplach a začalo teď pronásledování pachatele.

Moravský si zatím vyskočil na starou lokomotivu, vyhaslou, a aby byl dobře ukryt, vlezl si do vytápěcího kotle.

Marně ho hledali po všech vozech a stejně marně ho hledali pak „zpravodajové“, když do stanice přijel už pozdě v noci osobní vlak.

D í l p á t ý.

Nákladní vlak, na němž seděl Moravský, uháněl stepí. Ze svého úkrytu ve vychladlé lokomotivě nevycházel, boje se, aby se neprozradil.

Noc byla světlá. Vysoko na obloze zářily kolem měsíce malé hvězdy. Vlak uháněl a jen kola do taktu tloukla o spoje jednotlivých kolejnic.

Projeli zas několik stanic. Moravský se rozhodl vylézt z úkrytu. Pootvřel jen trochu dvířka vytápěcího kotle. Stepní větřík s vůní polních květin ovanul jeho líc. Hned mu bylo ležejší.

Opatrně, s revolverem v ruce, vylézal z úkrytu. Namířil do kabiny. Najednou se zarazil. V šeru zpozoroval, že v kabině někdo sedí. Pevně stiskl rukojeť revolveru a kradl se k neznámému.

Skušoun v pootvřených dveřích kabiny uviděl sedícího člověka. Spal a pušku držel mezi koleny. Oknem na něj dopadaly

paprsky měsíce a bylo možno poznat, že je to nějaký bělogvardějec. Pozoroval ho tak ve světle měsíce asi deset minut. Když se přesvědčil, že onen neznámý opravdově spí a že je tu opravdu sám, otevřel poutichu dveře a vstoupil do vnitř. Přistoupil tiše k spícímu bělogvardějci, přiložil mu k hlavě revolver, druhou rukou uchopil bělogvardějcovu pušku a vykřikl: „Ruce vzhůru!“

Bělogvardějec probudiv se, otevřel oči a uviděl před sebou namířený revolver, zvedl ruce, aniž by čekal na opětovné zvání, Moravský mu pak nařídil, aby šel za ním. Šli po postranním stupátku. Když došli k samému okraji, rozkázal Moravský bělogvardějci, aby se obrátil k němu zády. Pak do něj strčil a shodil ho s vlaku.

Zastrčiv si revolver za pas, vrátil se do kabiny. Za vyhaslou lokomotivu byl vagon s budkou, kde byla bržda. Moravský se tam chtěl dostat. Jakmile však vylezl z lokomotivy, se střechy onoho vagonu se ozval čísi hlas. Nestačil se ani ohlédnout, když se střechy se ozval silný hlas: „Ihned seskoč s vlaku, jinak tě zastřelím.“

Ocitnuv se v tak nečekané a nepřijemné situaci, dlouho nečekal a seskočil s vlaku. V té chvíli ještě se ohlédl a uviděl se střechy nataženou ruku a v ní revolver. Doskočil na zem, udělal několik kourmelen a zůstal ležet. Pozvedl hlavu a uviděl ještě poslední vozy uhánějícího vlaku. Pak si sedl, ohmatal se a když se mu zdálo, že je vše v pořádku, přemýšlel, jak se to všechno mohlo stát. Vzpomněl si teď na svůj revolver a když jej za pasem našel, hmatal ve tmě, zda mu nevypadl při skoku. Opravdu jej brzy našel a upraviv se, vstal a chtěl se dát na cestu směrem za vlakem. Všude kolem byla jen step, osvětlená měsícem. V té chvíli zpozoroval v dále k němu jdoucí nějakou postavu. Zbystřil zrak a odešel dál od náspu, pozoroval jdoucí postavu. V duchu si myslel, že to bude onen nešťastník, kterého shodil s vlaku.

Když se přiblížil až k němu, Moravský ho okřikl:

„Stůj, kdo jde!“

Neznámý se zastavil a odpovídal:

„To jsem já.“

„Kdo jsi ty?“ — ptal se zase Moravský.

„Jsem postižen, shodili mně s vlaku.“

Moravský teď už věděl, že se nemýlí.

Přiblížil se k bělogvardějci a vypytaval se dál:

„A kdo tě shodil s vlaku?“

„Vzal mi ještě k tomu pušku, za kterou mám teď odpovídat.“

„A kam jsi jel?“

„Měl jsem namířeno do Salska, kde stojí můj pluk. Doprovázel jsem zabitého do Rostova, tam jsem ho nechal a po cestě jsem se stavěl doma. Předpokládám, že v noci budu zase u pluku. Takhle musím pěšky. Aspoň kdyby tu byla blízko nějaká zastávka. Ještě že ten chlap byl tak hodný, že zůstalo jen při tom shoení. Myslel jsem, že mi proženou hlavu kulíčkou.“

Moravský z jeho výpovědi porozuměl, že je to jen náhodný cestující a o něm že nic neví.

Bělogvardějec když zakončil své povídání, zeptal se též na osud Moravského.

„Máme společnou nehodu, mně taky shodil s vlaku“ — odpovídal Moravský.

„Aha, tak když jsme byli spolu v neštěstí, půjdeme teď spolu hledat stanici!“ — žertovně pravil bělogvardějec.

„Tak půjdeme“ — souhlasil Moravský a vykročil.

(Pokračování)

Dějiny české Volyně

(11. pokračování).

Dr. J. Folprecht

Uvážíme-li že tento náboženský směr se mohl po třech letech státi hybnou silou ke sblížení nejrozvaděnějších národů slovanských, musíme uznati jeho důležitost i škodu, která nastala českou nesvorností a nepochopením.

Boleslav Volyňský v Čechoslovanu (1912, č. 27) prohlašuje, že vývoj české národní církve v Rusku jest nejvyšším kulturním bodem, k němuž vůdcové našich emigrantů v letech osmdesátých dospěli. „Zrušením našich farností a samosprávy vůbec byli jsme vrženi o padesát let zpět.

O příčinách, proč se tak stalo, bylo už psáno. Jednou z příčin bylo, že se Václavu Hrdličkovi nepodařilo zřízení české konfese na Volyni na základě českobratrství z r. 1535. Hrdlička v tom spatřoval jediný prostředek „k udržení naší církevní samostatnosti a naší národní bytosti, jakož i k povznesení vzdělanosti.“ Bere si za vzor Ježíše, který nepřišel, aby mu slouženo bylo, nýbrž aby on sám sloužil. Podle toho zařídil své církevní a náboženské jednání, poučoval lid, zrušil zpověď usní atd.

Tento reformátor však byl ve svém českobratrském přesvědčení vlastně potírán i V. Oličem, jedním z volyňských českých zmocněnců, tím, že tato „česká konfese“ má zpátečnický ráz, při čemž však se nepřipojuje, že tento ráz byl už vlastně kompromisem s vládou a že česká konfese už trvala mezi pravoslavnými Rusy a katolickými Poláky. Trvala už skutečně v r. 1891 dvacet let, zdárně prý se vyvíjela v moderně pochopené křesťanství v duchu české reformace. A byla by zachovala v českém lidu v Rusku osobitý, důležitý český povahový rys i v případě, kdyby tento lid postupem času s okolím i splynul.

Hrdlička se projevil krátkozrakým: nepředvídal, že většina volyňských Čechů nebude cítiti vhodnost spojení s církví evangelickou, což měl napřed zjistiti a zároveň dobře promysleti, jak zřízení českobratrské církve bude zapadat do plánů ruských,

Oboustranná nesnadnost úkolu

Na tak dalekosáhlé úkoly přípraveni nebyli ani Rusové ani Čeští.

Co se týče českých osadníků, i kdyby byli měli své tři kněze sebeschopnější, nebylo dosti dispoic příznivých, ani časových, ani věcných, ani osobních. Čas byl pro ně naprosto nevhodný, neboť měli v té době tolik jiných prací, které byly pro ně pracemi existenčními a které jim ani nedovolovaly, aby mohli zdárně vykonati tak důležitý náboženský úkol. Osobně a věcně sami stačiti nemohli. A byli odkázáni pouze sami na sebe.

Ale pohlédneme přitom do Čech. České časopisy, z nichž Pokrok v roce 1869 už poukázal dopisem petrohradského Čecha a jeho replikou na obtížné počáteční poměry volyňských Čechů, nejeví později dostatečného zájmu o své krajany v Rusku. Jejich náboženská otázka, z níž se rychle stává politicum, se strany slovanské politicum prvního řádu, politicum, které podle úmyslu a plánů ruských úřadů má způsobiti sblížení Poláků a Rusů na základě náboženském a caesaropapistickém, zůstává u našich politiků a našeho veřejného mínění téměř bez ozvěny.

Náš významný měsíčník Osvěta, který v r. 1874 značnou stať věnoval Německým osadám na Rusi, neprojevil v této kritické době zájmu o české věci na Volyni.

Příchod českých kněží

Výběr českých kněží, který vykonali na sklonku r. 1870 a na počátku r. 1871 Přibyl a Olič, byl pouze náhodný a žádný z „plnomocníků všech Čechů na Volyni“ si nebyl vědom toho, jak ožehavé dílo tímto výběrem podnikli. Patrně nikterak nepátrali ani po minulosti obou kněží, ani po jejich vhodnosti po stránce názorové a náboženské vůbec. Počátkem roku 1872, v únoru, vrátili se plnomocníci z Čech s mladými českými kněžími, Václavem Hrdličkou, který byl ustanoven na českou farnost dubenskou (mirohošťskou) v Podhájích a Janem

Saskou, který zaujal farnost hlinskou v Hlinsku. Později k nim přistoupil František Kašpar, ještě v r. 1872 na farnost ostrožskou v Hulči. Kašpar byl v Čechách katolickým knězem a přešel na Volyň už dříve jako soukromník a teprve později převzal farnost.

Saska se projevil opatrnějším než Hrdlička. Svou svatbu odložil až po cestě a omezil se na zásady náboženské, které opravňovaly husitství a pozdější přestup obyvatelstva českého ku pravoslaví: odklon od papeže, podávání pod obojí způsobou, bohoslužby v českém jazyce, odmítnutí kněžského celibátu. S ostatními věcmi vyčkával, až se projeví poměr ruské vlády k české náboženské otázce.

Nepřihlížeje k fatku samému a mějme na zřeteli pouze rozhodnutí těchto dvou kněží, že budou působiti na ruském území, na Volyni, s jejímiž poměry když ne knižně, tedy aspoň ústními zprávami se měli seznámiti. Že nejednali podle příkazů své církve, vysvětlujeme si tím, že byli zajisté Přibylem i Oličem zpraveni o tom, že budou kněžími české církve husitské. Měli však uvažovati o tom, jak bude jejich jednání působiti v zemi, kde byli i při udělení státní příslušnosti jednodenními hosty. Byla to neobratnost, nedostatek formy, který ztěžoval jejich další působení. Zachování určité formy působívá u venkovského lidu velmi prospěšně na věci samy.

Saska odložil svůj sňatek na pozdější dobu, takže na něm nezůstalo ani stínu po této stránce, leda že se oženil už jako kaplan. Omezil se v ostatních věcech liturgických na nejnnutnější změny. Odklon od papeže považoval za naprosto nutný, rovněž podávání pod obojí způsobou. Nevida příliš mnoho vnějších rozdílů mezi pravoslavnou a katolickou, přidržoval se způsobů přijatelných pro nejširší vrstvy české, nazýváje je starokatolickými a považuje je za schůdný přechod Čechů k pravoslaví při zachování českého liturgického jazyka.

(Pokračování).

Popisy českých osad na Volyni — Michalovka

Pokračování 2.

Nuže milí přátelé! Tyto a mnoho jiných účelů dává nám podnět ku vzájemné svorné spolupráci a podpoře pro blaho všeobecné. Bratři Michalovští, přijměte od Matice vřelé přání plodné práce duchovní ve svém středu i okolí. Pohlížejte i nadále s důvěrou k Matici, že vás ve vašich vznešených kulturních snahách všemožně podporovati bude a věnujte jí náležitě důvěry a podpory.

Když tak pohlížím na tento skromný, ač s velkými obětmi hmotnými vybudovaný stánek Boží, tak nečetného stáde Kristova, mimoděk tane mi na mysli epocha z dějin národa izraelského. Když totiž národ tento po 70 letech navrátil se ze zajetí babylonského, bylo jeho první snahou vybudovati zase důstojný stánek Boží na místě slavného chrámu Salamounova. Když byl dostavěn, staří pamětníci s truchlivostí vzpomínali dřívějšího velkolepého chrámu, jemuž co do rozsáhlosti a nádhery tento nový zdaleka se vyrovnati nemohl. Avšak prorok Aggeus těšil lid, že naopak, tento, ač skromnější, stane se slavnějším, neboť posvětil jej svojí přítomností onen zaslíbený Mesiáš, jakož v kapitole 2 ve verších 8—10 své knihy prorocké napsal: „Nebot takto praví Hospodin: Pohnu všemi národy a přijdou k Žádoucímu a naplním dům tento slávou. A větší bude sláva domu tohoto posledního než onoho prvního, neboť na tomto místě způsobím pokoj.“

Drazí přátelé! I my jsme byli rovněž jako v zajetí. V zajetí absolutismu, když nám před válkou nebylo dokonce dovoleno se shromažďovati ke společným bohoslužbám Božím. Časy tyto minuly. Znovuzrozená republika Polská zaručuje nám jakožto loyální občanům úplnou svobodu náboženskou, a na základě této svobody vybudován i tento bohoslužebný stánek. Jest sice skromný v porovnání s velkolepými chrámy velkoměst, přejeme však z celého srdce našim spolubratřím, aby i do tohoto skromného příbytku zavítal ten náš milý Spasitel, k jehož cti a chvále vybudován jest a aby jeho přítomnost se osvědčovala zřejmě mezi všemi, kteří dům tento navštěvovati budou. Necht' jest městem na hoře ležícím, z něhož paprsky pravého duchovního života září do celého okolí! Dejž to všemohoucí Bůh.“

Poněvadž stará škola byla zbořena a najatá místnost nevyhovovala, občané postavili na školním pozemku novou dřevěnou školu s bytem pro učitele. Kromě již jmenovaných působili ještě tito učitelé Češi: Vilém Pospíšil, Josef Tomeš, Albert Kubík, Růžena Rejchrtová, Olga Lišková a Vít Tomeš. Škola byla polská, pak

ukrajinská; jen v době války byla česko-ukrajinská. Jako učitelé náboženství, které se vyučovalo jen v českém jazyce, působili tito učitelé: Pavel Rejchrt, Emil Volanský a J. M. Tomeš.

V obci byl družstevní mlýn. Majitelé plánovali zavést v obci elektrické osvětlení, avšak válka plány škrtla. Němci vnitřní zařízení mlýna vyvezli.

Hosté z Čech, kteří navštívili Michalovku a svými přednáškami budili lásku k Bohu a k vlasti, byli kazatelé a faráři: Fr. Prudký, A. Adolf, Fr. Novák, R. Šedý a jiní. Pak byli to faráři z Varšavy a z Vilna: L. Zauhar, V. Fibich, S. Skierski, M. Jastfembski, J. Kurnatowski a P. Dilis.

Pro zajímavost uvádím ceny v márkách polských, které nás tehdy ohromovaly: Cestovné faráři ze Zelova 200,990.000, stravování 23,000.000, petrolej 2,000.500, bílení modlitebny 5,000.000, víno k Večeři Páně 8 mil., přikrývka na stůl Páně 24,000.000 Mk. polských.

Snad nejvíce se zajímal o život zahraničních Čechů a Slováků kazatel dr. V. Měčan z Brna, který podal ve své knížce Češi v Polsku a na Volyni mnohé cenné poznámky. Rádi naň vzpomínáme.

V té době obnovena činnost ČMS, založena knihovna a Sdružení mládeže.

Ve ohledu kulturním, náboženském a hospodářském mnoho vykonali faráři J. Opočenský z Kupičova a A. Balabán z Boratína. Nelitovali námahy cestování a práce spojené se stavbou kostela, organisací kursů pro mládež atp. Od 15. července 1934 až do 9. března 1947 působil na Michalovce jako kazatel-diakon a posledních 7 let jako kazatel-vikář J. M. Tomeš.

Občané pochopili výhodu družstev. A tak založili konsumní a mlékařské družstvo, dále se již vážně uvažovalo o společné pekárně a o stavbě velkého domu pro tato družstva, ale druhá světová válka ztížila uskutečnění těchto plánů.

Okupace Československa vyvolala v srdcích občanů upřímný zármutek a bol, někdo si i zaplakal. Polští občané se nám tehdy smáli a uráželi nás. Avšak dlouho se netěšili.

V pátek 1. září 1939 o 5. hodině bez vypovězení války Němci vtrhli do Polska. Jako příčinu uvedl Hitler utiskování německé menšiny, což byla holá lež.

Připojením Volyně v září 1939 k SSSR, se v obci mnohé změnilo: Správa obce, družstevnictví i občané se vžili do nových poměrů.

V neděli 22. června 1941 o 4. hod. ráno Německo neočekávaně přepadlo

Sovětský svaz. Občané nic netušící přišli jako obyčejně na bohoslužbu. A když vycházeli z chrámu dověděli se, že časně ráno Rovno bylo bombardováno a při tom zahynuli členové Michalovského sboru: Vanda Polečuková, její děti Rozálie, Vladimír a otec Pavel Jelínek, později 26. června ještě syn Pavel.

Němci ihned po svém příchodu k nám ukázali svou pravou tvář. Proto, že přes obec přecházeli jednotlivě největší vojáci, Němci v noci 3. července ostřelovali Michalovku, čímž utrpěl kostel i škola. Byl to div, že někdo z lidí nepřišel o život.

V roce 1942, němečtí vojáci, kteří přišli do obce pro máslo a vajčka, přepadeni byli od banderovců, ale vyvázli z té přestřelky se zdravou kůží. Za hodinu však přijelo auto na místo přestřelky a Němci odvezli do svého štábu tyto rodiny: Viléma Andrše, Karla Andrše, Josefa Jelínka a Dobroslava Kubíka, kde den a noc drženi byli jako zajatci a několikrát vyslýcháni. Život jejich byl ve velkém nebezpečí, ale díky intervenci občanů byli tito zajatci propuštěni.

Po celou dobu pronásledování lidí od Němců v obci se skrývali židé v létě v polích, v zimě ve stodolách a byli zachováni; ani rýmu prý nedostali.

Poněvadž banderovci obec stále znepokojovali a brali co se dalo: hovězí a vepřový dobytek, šatstvo, obuv, kola a jiné věci, občané se chtěli bránit proti případným horším útokům jako únosům a vraždám, proto vytvořili dobrovolnou ozbrojenou milici. Při první a současně poslední srážce zabít byl banderovec. Podezření padlo na Poláky spoluobčany. Na pomstu dlouho jsme nečekali. V noci zapáleny byly všechny polské usedlosti v počtu 6 a třem českým občanům a jeden chlév s dobyt看em, který shořel. Neobešlo se také bez obětí na lidských životech, neboť byli zabiti staří manželé a hození do ohně a jedna mladá žena byla zabita při útěku, její dítě bylo zachráněno tak, že nahodilý návštěvník vyskočil s ní oknem a uprchl. Byla to strašidelná noc, když plameny tolika stavení přišerně osvěcovaly celou obec. Stalo se to dne 29. května roku 1943.

Pýcha předchází pád. To se naplnilo i při Němcích, 1. února 1944 přišla k nám po druhé Rudá armáda. Německá okupace trvala dvě léta a 6 měsíců.

Nyní bylo očekáváno československé vojsko, aby se naši vojáci i vojáci mohli k němu připojit.

(Pokračování)

Это было под Ровно

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(13 продолжение)

Несколько позже такие же дозвещения я получил и от других ровенских разведчиков.

„Разрешите на площади совершить акт возмездия над главарями оккупантов?“ — спрашивал меня Шевчук.

Всем был дан одинаковый ответ: „Категорически запрещаю. Этим мы можем сорвать всю работу по разведке. Придет время, и мы справимся с оккупантами.“

Разрешаю быть на параде в толпе людей. В случае, если кто-либо помимо вас будет действовать, поддержите оружием“.

Подготовка к гитлеровскому празднику проводилась так. Эсэсовцы и фельджандарми разъезжали по селам и отбирали у крестьян продукты и вещи. Награбленное добро сдавалось в специальные конторы фирмы „Пакетаукцион“. Всей этой „заготовкой“ ведал заместитель Коха — генерал Кнут.

В конторах „Пакетаукциона“ из награбленных вещей и продуктов делались „подарки от фюрера“, по десять-пятнадцать килограммов каждый. Подарки эти, прочно и красиво упакованные, раздавались немцам в самом Ровно, посылались на фронт и в Германию. Наши партизаны и в особенности местные жители Ровенской области знали цену этим „подаркам от фюрера“. Они знали, как добывались эти подарки, знали, сколько слез и крови стоили они нашим людям.

По всем „дорогам „победители“ конвоировали угоняемых в рабство жителей, обозы с награбленным крестьянским добром и продуктами.

20 апреля, как и было назначено, состоялся парад. Центральная площадь в Ровно была оцеплена. На ней выстроились все части немецкого гарнизона: каратели, войска, несшие охрану штабов, подразделения эсэсовцев и фельджандармов, отряды полиции.

У трибуны на специально отве-

денных местах расположились „почетные гости“: чиновники рейхскоммандариата, военная и гражданская знать. Среди гостей под руку с молоденькой девушкой стоял лейтенант Пауль Зиберт.

В назначенный час к площади на комфортабельных машинах подъехали высшие представители власти и командования. На трибуну поднялся первый заместитель Эриха Коха — правительственный президент Пауль Даргель. Высокий, худой, он шел, не глядя по сторонам. Следом за ним появился второй заместитель Коха, глава „Пакетаукциона“ Кнут. Он с трудом нес свой огромный живот. Шел на его фигуре совсем не было: между головой и туловищем все залпыло жиром. Пыхтя и сопя, Кнут взобрался на трибуну. Потом поднялись главный судья на Украине доктор Функ, командующий особыми, то есть карательными, войсками генерал фон Ильген и еще несколько высокопоставленных персон.

Несмотря на оцепление и строжайшую охрану, разведчики Шевчук, Гнедюк и несколько наших боевиков пробрались на площадь. Каждый из них имел при себе по два пистолета и несколько противотанковых гранат.

С речью выступал Даргель. Он говорил о „заслугах Гитлера“, о „непобедимой немецкой армии“, о том, что „немецкие власти обязаны здесь, в тылу, организовать все, в чем нуждается армия“.

На площади украинского города Даргель нагло заявил:

— Пусть побежденные мрут с голода. Германскую нацию это несколько не беспокоит. У Германии свои великие идеи и цели. И мы добьемся их любой ценой.

Наши партизаны молча слушали речь правительственного президента.

Уходя с площади, Кузнецов громко на немецком языке говорил своей девушке:

— У вас очаровательные маленькие ножки. Немецкий офицер умеет ценить красоту. Разрешите я вас провожу домой?

Девушка восхищенными глазами смотрела на бравого офицера немецкой армии.

Но когда они выбрались из толпы, Валя тихо сказала Кузнецову:

— Напрасно командир запретил. До чего ж тошно было все это видеть и слышать!

— Ты, -Валя права. Но нельзя рисковать всей работой. Не горюй! Живыми отсюда они не уйдут. Не они здесь хозяева! — и, мельком посмотрев на другую сторону улицы, Николай Иванович сказал: — Обрати внимание на человека в потертом пиджаке и кепке, который идет по левой стороне. Это один из настоящих хозяев города.

Мы уже давно догадывались, что в Ровно есть своя подпольная организация. Нетрудно было понять, что пожары на предприятиях, убийства немецких офицеров — дело рук подпольщиков. Но найти организацию мы долго не могли. Наконец по тоненькой ниточке сведений и намеков наша разведка дошла до директора войлочной фабрики большевика Терентия Федоровича Новака. Человек в потертом пиджаке и старой кепке был руководителем подпольной организации в Ровно.

Вскоре после парада Новак побывал в нашем лагере, и мы установили с ним полный контакт.

Эта организация провела в Ровно очень большую работу, но я расскажу, да и то в кратце, лишь о том, что сделано нашим отрядом совместно с подпольщиками Новака.

Мы начали с того, что регулярно снабжали городскую подпольную организацию сводками Совинформбюро. Там их размножали и распространяли среди населения. Время от времени мы пересылали Терентию Федоровичу Новаку „Правду“, „Красную звезду“ и другие газеты, которые нам сбрасывали с самолетов.

(Продолжение следует)

V hlubokém smutku vzpomínáme našeho drahého Vladimíra Jelínka, nar. 22. II. 1913 v Dlouhém Poli na Volyni. Padl v těžkých bojích o Duklu u Kobyljan dne 12. 9. 1944. S bolestí v srdci vzpomínají a nikdy nezapomenou manželka, děti a rodiče.

S bolestí vzpomínáme, že 20. února 1950 nám navždy odešla naše milovaná maminka, babička a prababička Slavěna Němcová z Bakovce, okres Luck na Volyni.

Skonala náhle ve věku 77 let a nám zbyla jen bolestná vzpomínka. Všichni, kdož jste ji znali, vzpomeňte s námi.

Děti, vnuci, právnucci a přátelé.

U příležitosti třetího výročí vzpomínáme, že 15. března 1947 zemřela v Mirohošti, okr. Dubno na Volyni naše drahá matka Ludmila Sulženková. Zesnula ve stáří 37 let, nedočkavše návratu do vlasti. — Kéž je ti země daleká lehkou!

Se stále stejnou bolestí vzpomínají Antonín Sulženko, manžel, Emilie, Libuše, Evženie, dcery.

S bolestí v srdcích oznamujeme příbuzným a známým, že nás navždy opustila naše milovaná manželka, matka a babička Zofie Svobodová z Mirohoště na Volyni. — Vychovala dva vlastenecky citící syny, kteří bojovali za svobodu své vlasti. Osud jí nedopřál, aby se těšila ze života ve vlasti. Dne 5. března 1950 podlehl ve věku 57 let zákeřné nemoci. Tělesná schránka naší drahé zesnulé byla k věčnému spánku uložena na hřbitově ve Vetlé. Prosíme známé, aby jí věnovali s námi tichou vzpomínku.

V hlubokém zármutku vzpomínají: manžel, synové, snachy a vnučky.

CIS — cestovní informační služba — Žatec, pořádá ve dnech 9.—10. 4. 1950 autokarový zájezd do Frankovských a Mariánských Lázní. Cena s ubytováním i stravováním pro jednotlivce 540,— Kčs. Přihlášky přijímá kancelář CISu, Žatec, Benešovo nám. 149, telefon 732.

Volyňským krajanům ze Žatce a okolí se naskýtá možnost shlédnout krásy našich západočeských lázní — a věříme, že toho využijí.

*

SBS — místní jednota Staňkovic-Tvršice pořádá dne 10. dubna 1950 v sále Kulturního domu v Tvršicích svoji první pomlázkovou taneční zábavu. Začátek v 16 hodin. Vstupné obvyklé. Buřet a tombola. Dechová hudba ze Žatce.

Všechny bratry a sestry a milé hosty srdečně zve výbor.

*

Pátráme po Janu Semerovi s rodinou, nar. 1894 v Stávkách, okr. Luck na Volyni (manželka Karolína roz. Hortová a dcera Marie, nar. 1929), kteří byli 25. 4. 1943 odvečeni na nucené práce do Německa, odkud se nevrátili. O jakoukoliv zprávu prosí Pavel Semera, Černošín čp. 85, okr. Stříbro.

Oznámení

Libuše Polatová a Jaroslav Staněk dovolují si oznámiti, že sňatek jejich se konal v sobotu dne 25. března na Místním národním výboru v Žatci.

Poděkování

Všem milým přátelům, kolegům a známým, kteří mi k jmeninám zaslali tolik blahopřání, že nemohu na všechny zvláště odpisovat, tímto co nej srdečně děkuji. Josef Foltík.

*

Potřebujete pomníky?

Mohu vám udělat všeho druhů

levně a rychle

Václav Tesar

kamenošochařství

Postoloprty

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redakce Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Žatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, filiálka v Žatci, telefon č. 374. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, č. j. IA - Gre - 2372 - OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1950 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 728.301 — Okresní spořitelna a záložna Žatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268.